

ע"פ 436/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 436/14 - א'

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע

תאריך הישיבה: כ"ב בשבט התשע"ד (23.1.2014)

בשם המבקש: עו"ד ד"ר חיים משגב

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

החלטה

1. המבקש הורשע - במסגרת הסדר טיעון - במעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנים, שלא בהסכמתה החופשית. לפי כתב האישום המתוקן, המבקש התהלך ברחוב, והבחין בילדה בת 8 נכנסת לבניין מגורים (להלן: הקטינה). המבקש החל ללכת אחריה, שאל אותה לשמה וביקש שתראה לו את גג הבניין. הקטינה הובילה אותו לגג הבניין, שם הוא הציע לשלם לה 100 ש"ח. הקטינה נבהלה והחלה ללכת לכיוון היציאה מהגג. המבקש תפס את ידה, הרים אותה והכניס אותה בכוח אל מחסן שנמצא על הגג. הקטינה בעטה בו וקראה להוריה, והוא חיבק אותה ונשק לה בפיה. המבקש השכיב את הקטינה על ערימת מזרונים במחסן, תפס את ידיה עם ידו האחת, ועם ידו השנייה מישש ונגע בפלג גופה העליון ובמפשעתה, על אף צעקותיה ובכייה. בהמשך, הסיט המבקש את החצאית של הקטינה ונגע בירכיה, עד שהגיע לסיפוק מיני. לאחר מכן, עזב המבקש את המקום במהירות, כשהקטינה בוכה.

עמוד 1

2. ההסדר לא כלל הסכמה לגבי העונש. המדינה עתרה להשית על המבקש מאסר שנע בין שלוש לשש שנים, מאסר מותנה מרתיע וצופה פני עתיד ופיצוי למתלוננת. מנגד, טען בא כוח המבקש כי מתחם הענישה הראוי נע בין שירות לתועלת הציבור לבין שמונה חודשי מאסר בפועל. בגזר הדין, עמד בית המשפט קמא על החומרה הרבה הגלומה במעשים שביצע המבקש, שפגע בקטינה בת שמונה, ולא שעה לבכיה ולתחנוניה. כפועל יוצא, נמצא כי העונש למי שהורשע במעשים מגונים חייב להיות ממשי ומרתיע. בית המשפט עמד על כך שהמחוקק קבע עונש מינימום ביחס לעבירה זו, שממנה ניתן לסטות לקולא רק מטעמים מיוחדים שיירשמו. על כן, נקבע מתחם הענישה ההולם בין 18 חודשי מאסר בפועל לארבע שנות מאסר. לטובתו של המבקש, נזקפו גילו הצעיר, עברו הנקי, הודייתו ומצבו הנפשי (מהתיעוד הרפואי שהוצג עלה כי המבקש סובל ממחלת נפש שאינה מטופלת באופן סדיר). מנגד, הובאה בחשבון התרשמותו של שירות המבחן כי המבקש גילה יכולת מוגבלת להתחבר לנזק שגרם לקטינה ודחה כל נזקקות טיפולית (ולכן שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו), והערכת המרכז להערכת מסוכנות כי נשקפת מן המבקש מסוכנות מינית בינונית. לאחר שקילת השיקולים השונים, החליט בית המשפט קמא לגזור על המבקש 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו (כחמישה חודשים), 18 חודשי מאסר על תנאי, פיצוי בסך 15,000 ש"ח לקטינה. בית המשפט הנחה את שירות בתי הסוהר בדבר מצבו הפסיכיאטרי של המבקש המחייב מעקב מיוחד וטיפול תרופתי.

3. המבקש מערער על גזר הדין, וטוען כי יש להפנות אותו לאפיקי שיקום וטיפול, ולא לשלוח אותו אל מאחורי סורג ובריח. לדברי בא כוח המבקש, שולחו סובל מהפרעות פסיכיאטריות, שיש לטפל בהן במסגרת טיפולית. בד בבד עם הגשת הערעור, הוגשה הבקשה שלפניי לעיכוב ביצוע המאסר בפועל עד להכרעה בערעור. יצוין כי בית המשפט המחוזי (כב' השופט ר' שפירא) החליט לעכב את כניסתו של המבקש לבית הסוהר בחודש ימים (עד ליום 26.1.2014), כדי לאפשר לו לפנות לשירות בתי הסוהר למיון מוקדם.

4. בא כוח המבקש טוען כי שולחו לא הפר את תנאי מעצר הבית שבהם הוא נתון מאז חודש יוני 2013, וכי הוא מצוי בטיפול פסיכולוגי ופסיכיאטרי. בדיון שהתקיים לפניי, הציע בא כוח המבקש להשהות את ההחלטה בבקשה כדי לקבל חוות דעת עדכנית מבית החולים בעניינו. המשיבה מתנגדת לבקשה. נטען כי הסיכוי שבית המשפט יקבע שהמבקש לא ישא בעונש מאסר בפועל - הוא קלוש. בא כוח המשיבה ציין כי נוכח תקופת המאסר שנותרה למבקש בניכוי ימי מעצרו (כשנה) והרקע הפסיכיאטרי שלו, נשקלה האפשרות להסכים לעיכוב הביצוע כמבוקש. עם זאת, המשיבה סבורה כי המסמכים הרפואיים שהוצגו מן העת האחרונה מעוררים דאגה עמוקה להתגברות מסוכנותו המינית, עקב התדרדרות במצבו הנפשי. לכן, המשיבה אינה מסכימה לעיכוב הביצוע בתנאי חלופת המעצר היום.

5. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, החלטתי כי לא ניתן להיעתר לבקשה לעיכוב ביצוע.

6. אמנם, תקופת מאסר שאליה נשלח המבקש (בניכוי ימי מעצרו) אינה ארוכה. בנסיבות "רגילות" ניתן היה לשקול עיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל, וזאת מבלי לנקוט עמדה ביחס לסיכויי הערעור לגופו. דא עקא, שלא ניתן להתעלם מהטעמים שהציגה המדינה בהתנגדותה לבקשה. ככל שעולה מהמסמכים הרפואיים שהציג בא כוח המבקש, לרבות חוות דעת המומחה המטפל בו, חלה התדרדרות במצבו הנפשי בתקופה האחרונה, והוא סירב להתאשפז, בניגוד להמלצת גורמי הטיפול. בנסיבות אלה, ספק אם די בתנאי החלופה שאליה שוחרר המבקש (שחזקת החפות כבר אינה עומדת לו) כדי להפיג את המסוכנות הנשקפת ממנו. אציין כי סיכויי הערעור של המבקש - המכוון כאמור לחומרת העונש בלבד - אינם מן המשופרים: המעשים שבהם הורשע המבקש הם חמורים ביותר, וההסתברות כי בית המשפט לא ימצא להורות על שליחתו אל מאחורי סורג ובריח אינה גבוהה. מכל מקום, על מנת לא לייתר את הערעור, נוכח תקופת המאסר הקצרה ביחס שעל המערער לשאת, ייקבע הדיון בערעור בהקדם.

7. בהיעדר חלופה מוסדית מתאימה שיש בה כדי להפיג את הסיכון הנשקף מהמבקש, יתייבב המבקש לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו, ביום 9.2.2014 עד השעה 10:00 בבית מעצר קישון, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לפנות לענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר לשם מיין מוקדם בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336, כפי שגם הורה לו בית המשפט המחוזי בהחלטתו מיום 30.12.2013. מצבו הנפשי של המבקש יילקח בחשבון במסגרת שיבוצו, והנחתי היא כי יינתן לו הטיפול המתאים במסגרת מב"ן שב"ס.

8. בצד האמור, ככל שתיתכן אפשרות לשילוב המבקש בחלופה מוסדית (דוגמת אשפוז מרצון בבי"ח פסיכיאטרי), רשאי בא כוח המבקש לפנות בבקשה לעיין חוזר עד ליום 2.2.2014 שבה יפרט את תנאי החלופה, ואליה יצרף גם את עמדת המשיבה. אין באמור כדי לעכב את הליכי המיין והשיבוץ מול שירות בתי הסוהר כאמור לעיל.

בכפוף לאמור, הבקשה נדחית אפוא. היומן יקבע מועד לדיון בערעור בהקדם.

ניתנה היום, כ"ב בשבט התשע"ד (23.1.2014).

ש ו פ ט